

חיה בסרט(1)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

על משפחתי וחיות אחרות.

פורסם ב 3 במאי 2008, 19:12 בכללי

איך הוא נכנס לחיי??? גם אני שואלת את אותה שאלה בדיוק. הוא נמוך להחריד, שיניו עקומות ואפו פחוס. נכון, יש איזה בינה במבטו. נו אז מה??? וכן, עוד לפני שאני פותחת את הדלת הוא כבר מחכה לי עם נעלי הבית. שרק יהיה לי נוח. מתחכך בי בשמחה ומקפץ אל על. אולי סוף סוף יזכה ממני ליחס הראוי לו.

אך למרות יתרונותיו היחסיים. אין לי מושג מה גרם לי להסכים להכניסו לחיי.

בעוונותי אני ממש לא מתחברת לכלבים. מתקשה לחיות בשלום עם העובדה ששיעוריהם נושרות בכל מקום. (ונשבעת שלא מדובר בקנאה שפתחתי בעקבות הטיפולים הכמותרפיים והשלכותיהם.) אין ביננו קומניקציה. מה לעשות???

את קרלוס הכלב הפיקינזי. מצא י. הגיס המושלם שלנו נטוש באיזה כביש. והביא אותו כ"שי בחירה". לדודים במושב. הילדים מיד התאהבו בו. וגם הקטנה שראתה בו שותף לדברי עבירה עתידיים. י. לא שיכנע אותנו לקחת את הפיקינזי. רק סיפר בהתלהבות עד כמה הוא מחונך. הסב את תשומת ליבנו ליופיו הקורן. (י. עוסק במכירות ושווק. ואין ספק שהוא מעולה במקצועו. אחרת איך אפשר להסביר את העובדה שקרלוס נראה לנו לפתע כה יפה ומיוחד???) ובתוגה קלה הוסיף שאם אנחנו לא נקח אותו. יאלץ הפיקינזי הקטן להסתובב ברחובות. ומי יודע מה יהיה בסופו. הילדים התלהבו עד מאד: "בבקשה, בבקשה, ב,ב,ק,ש,ה, בואו נקח אותו. מביטיחים לטפל בו יפה". אני משתכנעת. לפתע אני רואה בעיני רוחי את משפחתי המושלמת שרק כלב פיקינזי עקום שיניים חסר לה על מנת להשלים את התמונה הפסטורלית.

"בא ניקח אותו". אני ממרפקת את ח. יש לציין שח. מפגין עמידות ראוייה לציין. ומתעקש שלא נאמץ את קרלוס. ואף מביא תימוכין לכך שלא נעמוד בגידולו.

וכך אנחנו חוזרים הבייתה עם כלב פיקינזי וחמישה ילדים מאושרים עד הגג.

קרלוס מתגלה ככלב אצולה. כלומר, בעברו בוודאי היה גר עם אציל פולני. לו נהג להביא את נעלי הבית. (הוא מנסה זאת גם איתנו אך כבר מתבלבל מרוב זוגות נעליים. ואנו עסוקים רב היום בלמצא זוגות אבודים..). הילדים צועדים איתו בגאווה במושב עם קולר יפה וחגורה. אך ישנם שני דברים שהמשווק המפולפל שכח לציין:

(א) מידותיו הננסיות של קרלוס גורמות לכל קוצי העולם להדבק לבטנו. ולכן תוציאו אותם אחר כך.

(ב) לקרלוס דימוי עצמי כה גבוהה שאין הוא מודע למידותיו. והוא נוהג להסתער בחמת זעם על כלבי הציד החסונים במושב. והם מצידים גומלים לו בנשיכות אכזריות. ח. האמיץ מחלץ אותו לא פעם מחורשי רעתו. וכפרס הוא זוכה בחיסון טטנוס (כי הגאון הקטן גומל לו בנשיכה אכזרית) ובחשבון מנופח אצל הוטרנר אשר תופר אותו בחמלה רבה.

כעבור שבוע... הילדים שוכחים מקיומו של הקרלוס. מוצאים להם חברים אחרים.

אני עושה מה שאני יודעת הכי טוב לעשות ומתנערת מאחריותו. וכך מוצא את עצמו ח. הרחום וטוב הלב. מטפל ומאכיל את הקרלוס. וקרלוס גומל לו בכך שהוא ישן מתחת למיטתנו. ומגלה לנו פרט משמעותי נוסף עליו. הוא נוחר!!!!!!

אין דרך אחרת לומר זאת. לקרלוס אין חיים מאושרים בביתנו. בטח לא החיים שהיו לו אצל האציל הפולני. הוא מקבל בונזו למאכל. (מביט בו בשאט נפש אך לבסוף מתרצה). איש לא מכיר לו תודה על מעשי הנעליים שלו. ומידי לילה הוא מגורש ע"י ח. שלא מסוגל לשאת את הנחרות המנסרות שלו.

אך סופו של הסיפור טוב.... מלחמת לבנון השנייה אשר היוותה סיוט לכל תושבי הצפון. הייתה גאולתו של קרלוס.

המשפחה הענפה נסעה לחופשה כפוייה באילת. וקרלוס נמסר לסבתא ק. (בלווי ההוראות הבאות: החגורה והאוכל על העץ בחנייה. קרלוס לא). סבתא ק. הרחומה. אמצה את הקרלוס אל ליבה. ניקתה את פרוותו מכל הקוצים שדבקו בה. ולפתע ראתה גם את יופיו הסמוי נחשף למול עיניה המשתאות. מקלחת רצינית הפכה אותו אף יותר אטרקטיבי. אצל סבתא ק. זכה קרלוס למזון מלכים כפי שהיה ראוי לו. שניצלים קטנטנים, עוף מבושל ועוד כהנה וכהנה כי דמיונה הפורה של סבתא.

נפשותיהם של סבתא וקרלוס נקשרו זה בזה. ועם תום המלחמה נמסר קרלוס באופן רשמי לסבתא ק.

בביקורנו אותו נראה תמיד זחוח ומרוצה. לעיתים הביט על הבשר בצלחתו במיאוס מתנשא (כן, כן הוא שכח את ימי הבונזו העליזים. והתעמר בסבתא ק. עם גחמותיו הקוליניריות). הוא ליווה את סבתא לעבודה. וסבתא מצידה גמלה לו באהבה ובטיפול מסור.

הסוף קשה. כי קרלוס חטף ארוע מוחי. שלאחריו מצא את עצמו בגן עדן לכלבים.
אך לבסוף באחרית ימיו הייתה לו עדנה ונחת רבה.

כשניסיתי לחשוב מדוע אינני חובבת כלבים. חשבתי שאולי הדבר נעוץ בילדותי??? כי מעולם לא היו לנו חיות מחמד בבית (למעט גוזל מסכן שמצאתי פעם בחצר...).

אך שני אחי מתגאים בכלבים. לאח אחד כלב סתמי ודי מעצבן אשר חי בביתו שנים רבות. ואילו האח השני הגדיל ורכש במיטב כספו כלב מזעזע במראהו. (בואו נאמר שכשראיתי אותו היום לראשונה שאלתי אותו מאיפה הוא קנה חזיר? שכן, הכלב "הבולדוג הצרפתי" כפי שאחי קורא לו על מנת לשמור על כבודו הרמוס. בעל זנב מסולסל כשל חזיר. ובעל פני חזיר. ואוזניו הקרחות נראות כאילו עבר הקרנה בצ'רנוביל.

אחי מחבק את הכלב באהבה רבה. ומכנה אותו בשמות כמו: "יפה שלי" "מקסים".
וכשחשב שלא שמעתי לחש לו: "אל תעלב ממנה. זה הכל בגלל המחלה הלא יפה שלה..."

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה | חזרה לבלוג - חיה בסרטן \(1\)](#)